



Wijk en Aalburg, 24 juni 2016.

Betreft: Zienswijze VAV inzake 'Status Vermist'.

**Voor de achterblijvers is een vermissing veelal de start van een emotioneel ingrijpende periode die niet zelden jarenlang duurt. De bestaande wet – en regelgeving biedt onvoldoende ondersteuning aan achterblijvers om de praktische, financiële, juridische problemen het hoofd te kunnen bieden. De mogelijkheden zoals bewindvoering en de aanvraag van een rechtsvermoeden van overlijden volstaan naar de mening van de Vereniging van Achterblijvers (VAV) niet. De VAV is verheugd met de inspanningen van betrokken instanties o.l.v. Slachtofferhulp Nederland om in protocollen afspraken te maken. Maar daarmee zijn we slechts halverwege een oplossing. De achterblijvers zal nog steeds de vermissing moeten 'bewijzen' en de protocollen zijn niet bindend. De VAV ondersteunt daarom van harte het initiatief tot het verlenen van een 'Status Vermist' aan personen waarvan niet duidelijk is waar hij of zij is, en wat er gebeurd is.**

Achterblijvers ervaren dat er bij het aankloppen bij instanties met een hulpvraag een (te) grote afhankelijkheid is van de persoon door welke men wordt gehoord en/of geholpen. Vermissing is voor instanties een onbekende problematiek, achterblijvers worden geconfronteerd met standaardregels in een bijzondere situatie die juist om maatwerk vraagt.

De huidige mogelijkheden voldoen niet. De verklaring van het rechtsvermoeden van overlijden, waarmee geldende regelgeving in werking treedt, is voor achterblijvers emotioneel zwaar. Men moet de dierbare 'dood' verklaren, terwijl men niet weet wat er met de dierbare is gebeurd of waar deze is. De termijn waarop de verklaring kan worden aangevraagd is te lang, namelijk na 5 jaar en bij uitzondering na 1 jaar bij vermissing op zee of in gevallen waarin meer duidelijkheid is dat de vermiste overleden is. Voor het oplossen van acute vragen en problemen is dit dus geen oplossing.

Ook bewindvoering biedt slechts een beperkte oplossing. Immers; de bewindvoerder is aangewezen als behartiger van de belangen van de vermiste. Achterblijvers moeten nog steeds zelf hun weg zoeken bij praktische, financiële en of juridische vragen. Emotioneel is de achterblijver, vanwege de ingrijpende gebeurtenis van vermissing, niet altijd in staat om de strijd met instanties of dienstverleners aan te gaan. Bovendien is ook voor bewindvoerders vermissing een onbekende problematiek. De bewindvoerder brengt de problematiek in kaart, maar de achterblijver staat nog steeds voor de aanpak van diverse verplichtingen.

De VAV is blij met de ontwikkeling van de verschillende protocollen rondom de afwikkeling van vragen bij vermissing. Zij waardeert de rol die Slachtofferhulp Nederland hierin heeft. Deze ontwikkeling is belangrijk voor de er- en herkenning van achterblijvers en de problematiek waarmee zij worden geconfronteerd. Ook voor de afwikkeling van praktische, financiële en/of juridische vragen of problemen zijn deze protocollen van belang. De VAV ziet echter niet dat met alleen de opstelling van deze protocollen de problemen voor achterblijvers zijn opgelost. De zorg van de VAV is dat de uitvoering van de protocollen niet bindend is op te leggen en de bewijslast voor de vermissing nog steeds bij de achterblijver ligt.

Om die reden vraagt de VAV de Tweede Kamer de minister te verzoeken tot het toekennen van een status voor vermisten. De VAV verwacht dat met de formele erkenning van vermissing het opstarten van vastgelegde protocollen en procedures gemakkelijker zal verlopen. Daarmee worden achterblijvers in staat gesteld praktische, financiële en juridische vragen af te handelen, waardoor ruimte ontstaat voor het omgaan met de emotionele vragen en problemen rondom de vermissing. Het spreekt voor zich dat het toekennen van een dergelijke status en het gebruik daarvan op een zorgvuldige wijze dient te gebeuren, waarbij misbruik zoveel als mogelijk moet worden voorkomen.



Bedoelde effecten van de status en/of verklaring zijn:

1. De achterblijver kan bij de verschillende instanties, waaronder verzekering- en hypotheeknemers formeel aantonen dat hun dierbare wordt vermist, waardoor helder is dat het opgestelde protocol ten aanzien van vermissing in werking kan treden.
2. De officiële verklaring of status geeft instanties en haar werknemers houvast en duidelijkheid hoe te handelen inzake een vermissing. De huidige willekeur en verschillende interpretaties van de protocollen en het handelingsverleggen zijn rondom deze problematiek, worden hiermee voorkomen en een heldere uniforme aanpak kan zo worden geborgd.
3. De verklaring of status geeft de achterblijver een formeel document waarmee deze gemakkelijker toegang heeft tot de dienstverlening van de verschillende instanties. De achterblijver wordt 'ontzorgd' voor de bewijslast van de vermissing. Hiermee neemt de overheid haar verantwoordelijkheid in haar zorg voor haar burgers en zijn achterblijvers niet afhankelijk van de 'goodwill' van medewerkers bij de verschillende instanties.
4. Doordat een status of verklaring van vermissing de achterblijver ondersteunt in het regelen c.q. oplossen van praktische, financiële en / of juridische problemen biedt het de achterblijver de ruimte om toe te komen aan de emotionele verwerking van de vermissing met alle vragen die een vermissing met zich meebrengt.